

Řehole a život – Březen

***Jste povoláni uskutečňovat učení apoštola:
„Umrtnujte své pozemské sklony (Kol 3,5).
Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti;
jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy,
budete žít“ (Řím 8,13) (Řeh. TOM V,13).***

***Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat;
potom, v ten den, se budou postit.***

(Mc 2,20)

Abstinence a půst jsou odůvodněné Řeholí ve dvou citacích z Dopisů sv. Pavla, které ve skutečnosti poukazují na křesťanovo chování, vedené Duchem Svatým. Je to Duch, který vede věřícího k tomu, aby přilnul k Boží vůli a odmítal postoje jí protikladné.

V tomto smyslu tyto asketické praktiky vyjadřují „duchovní půst“, odmítnutí zla, zdrženlivost od hříchu a ode všeho toho, co nepřispívá ke společenství s Bohem a bratry.

Obrácení je hlavním závazkem pokřtěného, který se v něm angažuje zcela a radikálně, celým svým bytím, v dimenzi tělesném i oné duchovní, „v duši i těle“.

Hřích učinil otrokem celého člověka a tedy celý člověk se musí obrátit, *přinášet ovoce hodné pokání (Lc 3,8)*.

„Apoštolovo učení“ nabádá *umrtvovat to, co náleží zemi a žít podle Ducha a ne podle těla*, tj. ne podle lidské křehkosti, do níž proniká moc hříchu.

Jinými slovy, vybízí nás, abychom se chovali jako opravdoví křesťané nejen při vnějších skutcích, ale i v úmyslech, ze kterých ony vycházejí.

Je to člověk ve své celistvosti, který musí „umrtvovat pozemské sklony“, musí „umrtvovat“ všechno to, co patří k jeho slabosti ovládané zlem: *smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou (Kol 3,5)*.

***Jste povoláni uskutečňovat učení apoštola:
„Umrtnujte své pozemské sklony (Kol 3,5).
Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti;
jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy,
budete žít“ (Řím 8,13) (Řeh. TOM V,13).***

***Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat;
potom, v ten den, se budou postit.***

(Mc 2,20)

Umrtnovat tato chování, aby žil podle Ducha, je možné věřícímu teprve od okamžiku, v němž byl křtem „ponořen“ do Zmrtvýchvstání Krista, jen díky tomu, že má podíl na Pánově smrti a vzkříšení, v němž dává zemřít hříchu, který jej zotročuje a opět povstává k novému Ježíšovu životu.

Zdá se, že řehole zmiňuje Velikonoce v okamžiku, ve kterém zve k *umrtvování* („nechat zemřít“) *pozemských sklonů*.

Půst a abstinence tedy vyjadřují účast na Pánově Veliké noci, slavné Kristově smrti; do této smrti je křesťan uveden křtem a při křtu obdrží dar a úkol svědčit o ní v mravním životě, v chování, které s sebou nese ovládnání toho všeho, co je ovocem zlého: *smilstvo, necudnost, vášeň, zlou touhu a hrabivost, která je modloslužbou (Kol 3,5)* (srov.: CEI, *Křesťanský smysl půstu a abstinence*, 4).

Křesťanský půst-abstinence je charakterizován touto účastí na Kristově Velikonocích, přestože zůstávají platnými i jiné významy, které se jim přisuzují.

***Jste povoláni uskutečňovat učení apoštola:
„Umrtněte své pozemské sklony (Kol 3,5).
Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti;
jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy,
budete žít“ (Řím 8,13) (Řeh. TOM V,13).***

***Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat;
potom, v ten den, se budou postit.***

(Mc 2,20)

Vztah těchto asketických praktik s Velikonočním Tajemstvím Pána, na druhé straně aspektu „působícího zármutek“, ukazuje především radost a naději, které vycházejí ze vztahu s mrtvým, vzkříšeným a oslaveným Pánem.

Láska k Němu vyžaduje umírat sami sobě, abychom jej následovali na cestě kříže s výhledem na spásu (srov Mk 8,34-35). Již tato láska je sama o sobě zdrojem radosti, již tato láska umožňuje Nejmenšímu „zůstat upevněný v Kristu“. Ale radost roste natolik, nakolik je spojena s nadějí na Vzkříšení: smrt, utrpení, hřích nejsou posledními a definitivními skutečnostmi; ony jsou překonány v Kristu, ve společenství s Ním.

Tento stav spojení s Ježíšem umožňuje žít kontemplativní rozměr křesťanského života. Kající praktiky a úsilí o obrácení mají za vlastní cíl postupné zesilování lásky ke Kristu.

***Jste povoláni uskutečňovat učení apoštola:
„Umrtněte své pozemské sklony (Kol 3,5).
Vždyť žijete-li podle své vůle, spějete k smrti;
jestliže však mocí Ducha usmrcujete hříšné činy,
budete žít“ (Řím 8,13) (Řeh. TOM V,13).***

***Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat;
potom, v ten den, se budou postit.***

(Mc 2,20)

Při pozemském putování je tato láska pokřtěného ke svému Pánu charakterizována dynamičností postupného růstu až k dosažení plnosti Nebeského království. Je to láska neúplná, omezená, ale oživovaná touhou vyplnit prázdno, které ještě zůstává.

Půst a abstinence vyjadřují tuto touhu po dosažení plnosti lásky, jakož i bělé očekávání slavného návratu Pána, kdy On nás vezme definitivně s sebou.

Tato touha charakterizovaná očekáváním a bděním, zaměřuje pozornost na Pána, který přichází, a relativizuje tak všechny ostatní potřeby. Čím více naše duchovní cesta postupuje

kupředu, tím více se touha očišťuje a zesiluje, tím více se úsilí o obrácení stává „větším“ („větší pokání“).

Sám Ježíš usměrňuje význam půstu v tomto zaměření, když odpovídá svým dotazovatelům: *přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom, v ten den, se budou postit* (Mc 2,20).

V těchto slovech církev nachází základ vyzvání k půstu jako znamení účasti učedníků na bolestné události utrpení a smrti Pána, a jako formy duchovního uctívání a bdělého očekávání... (srov. Křesťanský smysl půstu a abstinence, 2).

Půst a abstinence jsou součástí postního životního stylu, prostého a střídavého, který terciář přejímá ve své existenci: soustředěním se na to podstatné, se snaží vyhýbat každé příčině roztržitosti, starosti, aby mohl *upevnit nastálo své srdce v Bohu (Řeh. TOM I,1)* a nalézt v Něm sjednocení své osoby, pokoj a radost.

Tyto praktiky, které nám křesťanská tradice předala, musí být zajisté znovu interpretovány ve světle našeho kulturního kontextu.

V této oblasti neztrácejí svůj význam a svou hodnotu.

Vyjadřováním účasti na vzkříšení Krista, jsou svědectvím proti konzumu, proti přehnanému hledání pohodlí, potěšení a „marností světa“ (srov. Řeh. TOM IV).

Můžeme rozšířit jejich praktikování na užívání všeho spotřebního zboží, nejen v oblasti potravin, a na některá sociální chování, např. na ticho, jako schopnost poslouchání a přijímání toho, kdo mluví, ať je to na prvním místě Bůh, nebo bližní, a jako kontext, ve kterém se rodí slovo plné darování se.

Spojené s modlitbou, dodají jí na síle a věrohodnosti; spojené se skutky milosrdenství, budou výrazem sdílení a společenství.

Křesťan je praktikuje, protože obdržel dar schopnosti moci nazývat Boha „abba“, tj. protože je synem jako „Syn Ježíš Kristus“, a tudíž cele soustředěný na naslouchání nebeskému Otci, aby činil z jeho vůle svůj každodenní pokrm (srov. J 4,34) a tedy nežil jen chlebem..., ale každým slovem, které vychází z Božích úst (Dt 8,3; Mt 4,4).

MODLEME SE

Pane,
má cesta je očekávání,
mou touhou je setkání.
Ale příliš mnoho je mých pout,
těžká jsou má břemena
a pomalá tato cesta
vstříc Radosti.
Kéž mě Tvá Milost promění
a učiní mé kroky lehkými a rychlými.
Budu muset zanechat za sebou
bohatství i chudobu,
jistoty i pochybnosti.
Protože po cestě Kříže
člověk stoupá samotný a všeho zproštěný.
Ale hlavně svobodný
pro setkání s Tebou,
milování Tě,
a vlastnění Tě na věky.